

Dilleri
Anlamak

DOUG BATCHELOR

Understanding Tongues
Turkish translation

Telif hakkı © 2006, 2024
yazan Doug Batchelor
Tüm hakları Saklıdır.

Yayınlayan:

Amazing Facts International

P.O. Box 1058

Roseville, CA 95746-8058

800-538-7275

www.AmazingFacts.org

www.AmazingFactsTürkiye.com

Dilleri Anlamak

Yazan
DOUG BATCHELOR

İÇİNDEKİLER

YORUMLAMA FARKLILIKLARI	3
KORİNT'E GÖNDERİLEN MESAJ	12
ACABA GÖKSEL DUA DİLİ Mİ?	14
DOĞRU ÖNCELİKLER	18
YARATICI TAKLİT	20
VAFTİZ EDİLMİŞ PAGANİZM	22
TANRI'NIN KUTSAL RUHU BİZİ NASIL ETKİLER	27
BABİL'DE BOŞ SÖZLER	29
İTAATKÂRLARA VERİLMİŞTİR	31

Şaşırtıcı Bir Gerçek:

Efsaneye göre Yunanlar 10 yıllık bir kuşatmaya rağmen Truva şehrini ele geçiremeyince sonunda zekice bir taktiğe başvurmuşlar. Yunan ordusu yelken açmış görüntüsü vermiş ve görünürde bir zafer hediyesi olarak kıyıya kocaman, içi boş bir tahta at bırakmıştır. Ancak bu hediye aslında silahlı savaşçılarla doluymuş! Truva'daki bir Yunan casusu olan Sinon, Trualıları atı şehir surlarının içine getirmeye ikna etmiş ve bunu yapmanın Truva'yı gizemli bir şekilde yenilmez kılacağını söylemiştir. O gece Sinon devasa atın içinde saklanan askerleri serbest bırakmış. Ardından Trualı muhafızları öldürdükten sonra kapıları bekleyen Yunan askerlerine açmışlar ve Truva ele geçirilip yakılmıştır.

BİRİNCİ BÖLÜM

YORUMLAMA FARKLILIKLARI

Düşmandan gelen bir hediye çok ölümcül olabilir. Açıldığında patlayan bir bombayı süslü bir kurdele ve kâğıtla güzelce hediye olarak paketleyerek birçok insan hedef alınabilir. Bugün şeytan sahte bir Kutsal Ruh armağanını —dil armağanının pagan bir şekli— Tanrı'nın kilisesine erişmek ve onu içeriden yok etmek için kullanıyor.

Hıristiyan olduktan kısa bir süre sonra, annemi ziyaret etmek için Palm Springs'ten Los Angeles'a otostopla gidiyordum. Yolun yarısına geldiğimde, yeni Hıristiyan olduğumu duyunca çok sevinen, orta yaşlı, nazik bir Pentikostal hanımla beraber yola çıktık. Birlikte arabayla ilerlerken, “Kutsal Ruh'u aldın mı?” diye sordu.

Sorusu beni biraz şaşırtmıştı, çünkü daha önce kimse bana böyle bir soru sormamıştı. “Sanırım aldım,” dedim yavaşça. “Tanrı'nın Ruhu'nu hayatımda kesinlikle hissediyorum. Tanrı pek çok değişiklik yapmama yardım ediyor —uyuşturucudan vazgeçmek, hırsızlık yapmamak, yalan söylememek, küfretmemek

ve daha pek çok şey gibi.”

“Hayır, demek istediğim bu değil” derken biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. “Kutsal Ruh’un vaftizini aldın mı? Dillerle konuşuyor musun?”

Uzun zamandır beni tutsak eden günahlara karşı zafer kazanmamdan çok, coşkunun bir deneyim yaşayıp yaşamadığımla ilgileniyor gibi görünmesi bana tuhaf gelmişti!

Yine de bu kibar hanım, Hıristiyan deneyiminin temel bir unsurunu kaçırdığıma ikna olmuştu. Ve bu kadar önemli bir şeyden mahrum kalmak istemediğim için, tartışmalara neden olan diller konusunu derinlemesine araştırmaya başladım. Katıldığım ilk birkaç kilisenin hepsi sempati uyandırıyor ve bu da genellikle “glossolalia” olarak tanımlanan bir deneyim olan kendinden geçmiş bir şekilde dillerle konuşmaya inandıkları anlamına geliyor. Kutsal Kitap çalışma grubumuzdaki yeni arkadaşlarımdan çoğu “dillerle konuşuyordu”, bu nedenle paylaşmak üzere olduğum bilgiler ilk elden deneyimlerin yanı sıra yıllarca süren araştırmaların sonucudur.

Bu çalışmada bazı popüler olmayan gerçeklere değinmem gerekiyor ve sempati

uyandıran kardeşlerimin bazı öğretilerine katılmasam da Tanrı'nın bu topluluklarda binlerce çocuğu olduğuna kesinlikle inandığımı söyleyerek başlamalıyım. Ayrıca sempati uyandıranlar arasında bile dil armağanı konusunda büyük yorum farklılıkları olduğunun farkındayım, bu nedenle zaman zaman genelleme yaparsam beni mazur görün. Benim verdiğim savaş insanlara karşı değil, yanlışla karşıdır. Zaman zaman canımızı yakabilecek olan aynı gerçek bizi özgür kılmayı da vaat etmektedir (Yuhanna 8:32)!

İKİNCİ BÖLÜM

DİLLERİN GERÇEK ARMAĞANI

Bir tanımla başlayalım. Kutsal Kitap'taki Borgan olan "dil" kelimesi basitçe konuşulan "bir dil" anlamına gelir.

Tanrı Kutsal Ruh'un tüm armağanlarını pratikteki bir ihtiyacı karşılamak için verir. Dillere duyulan ihtiyaç neydi?

İsa takipçilerine, "Bu nedenle gidin, bütün ulusları öğrencilerim olarak yetiştirin; onları Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un adıyla vaftiz

edin” (Matta 28:19) demiştir. Bu emir bir sorun teşkil ediyordu. Elçiler sadece bir ya da iki dil bildikleri hâlde tüm dünyaya nasıl vaaz verebilirlerdi? Nihayetinde, çoğu resmi eğitim almamış olsa da İsa’nın öğrencileri çok zekiymiş. İsa, bu büyük görevi yerine getirebilmeleri için onlara Kutsal Ruh’tan eşsiz bir armağan vereceğini vaat etti. Bu armağan, Müjde’yi yaymak amacıyla daha önce öğrenmedikleri ya da bilmedikleri yabancı dilleri konuşmak için mucizevi, doğüstü bir yetenektir.

“İnananlarla birlikte görülecek belirtiler şunlardır: ... yeni dillerle konuşacaklar, ...” (Markos 16:17).

Aslında İsa’nın bu yeni dillerin ya da dillerin “belirtiler” olacağını söylemesi, bunları konuşma yeteneğinin normal dilbilimsel çalışmanın bir sonucu olarak gelmeyeceğini gösterir. Aksine, daha önce aşına olunmayan bir dilde akıcı bir şekilde vaaz vermek anlık bir armağan olacaktır.

Kutsal Kitap’ta dillerde konuşmanın sadece üç gerçek örneği kaydedilmiştir (Elçilerin İşleri 2, 10 ve 19. bölümler). Bu üç örneğe bakarsak, bu tartışmalı armağanın daha net bir resmini bulabiliriz.

“Pentikost Günü geldiğinde bütün inançlılar bir arada bulunuyordu. Ansızın gökten, güçlü bir rüzgârın esişini andıran bir ses geldi ve buldukları evi tümüyle doldurdu. Ateşten dillere benzer bir şeylerin dağılıp her birinin üzerine indiğini gördüler. İnançlıların hepsi Kutsal Ruh’la doldular, Ruh’un onları konuştuğu başka dillerle konuşmaya başladılar” (Elçilerin İşleri 2:1-4).

Ateş gücün sembolüdür. Tanrı bu armağanı ateşten diller şeklinde gönderdi, böylece Musa’yı Firavun’un önüne çıkması için güçlendirdiği (Mısır’dan Çıkış 4:10-12) ve Yeşaya’nın dudaklarına göksel sunaktan bir korla dokunduğu (Yeşaya 6:6, 7) gibi, onların güçsüz dillerini de güçlendireceğini bileceklerdi.

Peki Efendimiz bu armağanı vermek için neden Pentikost’a kadar bekledi? Elçilerin İşleri 2:5-11 olayı şöyle açıklar: “O sırada Yerusâlim’de, dünyanın her ülkesinden gelmiş dindar Yahudiler bulunuyordu. Sesin duyulması üzerine büyük bir kalabalık toplandı. Herkes kendi dilinin konuşulduğunu duyunca şaşakaldı. Hayret ve şaşkınlık içinde, ‘Bakın, bu konuşanların hepsi Celileli

değil mi?’ diye sordular. ‘Nasıl oluyor da her birimiz kendi ana dilini işitiyor?’ ... her birimiz Tanrı’nın büyük işlerinin kendi dilimizde konuşulduğunu işitiyoruz.”

Pentikost günü, Fısıh Bayramı’ndan 50 gün sonraya denk gelen bir Yahudi kutsal günüydü. Kendilerini adanmış İsraililer Roma İmparatorluğu’nun dört bir yanından Yeruşalim’e tapınmaya gelirlerdi. Tanrı, ziyarete gelen Yahudilere kendi dillerinde vaaz verebilmeleri için öğrencilere dil armağanını bahşetmek üzere tam zamanında uygun olan bu fırsatı seçti. O gün kalabalıkta en az 15 farklı dil grubu temsil ediliyordu (Elçilerin İşleri 2:9-11)! Sonuç olarak, bu ziyaretçilerin binlercesi Hıristiyan oldu. Pentikost’tan sonra onlar da yeni inançlarını kendi ülkelerine taşıdılar.

Bu örnekten, diller armağanının müjdeyi dünyanın farklı dillerinde iletmek için verildiği çok açık olmalıdır.

Bazıları yanlış bir şekilde Pentikost’taki mucizenin farklı dilleri duyma ve anlama armağanı olduğunu öne sürmüşlerdir. Bu, dinleyicilere verilen bir işitme armağanı değil, inançlıların konuşabilmelerini sağlamak için verilen bir Kutsal Ruh armağanıydı (Elçilerin

İşleri 2:4). Buna dinleyiciler için kulak armağanı değil, konuşanlar için dil armağanı denir. Dahası, belirtiler dinleyiciler üzerinde ateşten kulaklar değil, vaaz verenler üzerinde ateşten diller olmuştur.

Bazen dil armağanının sadece Tanrı ya da yorumlama armağanına sahip olanlar tarafından anlaşılan “göksel bir dil” olduğu da öne sürülür. Kutsal Kitap Elçilerin İşleri 2. bölümde hem öğrencilerin hem de dinleyenlerin vaaz edilen şeyleri —” Tanrı’nın büyük işlerini” (11. ayet) — anladıklarını açıkça belirtir.

Şimdi Petrus’un Kornelius ve ev halkına vaaz verdiği ikinci örneğe bakalım: “Petrus daha bu sözleri söylerken Kutsal Ruh, konuşmayı dinleyen herkesin üzerine indi. Petrus’la birlikte gelen inançlı Yahudiler, Kutsal Ruh armağanının öteki uluslardan olanların da üzerine dökülmesini şaşkınlıkla karşıladılar. Çünkü onların, bilmedikleri dillerle konuşup Tanrı’yı yücelttiklerini duyuyorlardı” (Elçilerin İşleri 10:44-46).

Elçilerin İşleri 10:1 bize Kornelius’un İtalyan olduğunu, Petrus’un ise Yahudi olduğunu ve Aramice konuştuğunu söyler. Tarih ayrıca bize bir Roma evindeki

hizmetkârların dünyanın herhangi bir yerinden olabileceğini söyler. Bu toplantıda bariz dil engelleri olduğu için, Petrus muhtemelen bir tercüman aracılığıyla vaaz vermeye başladı. Ancak Kutsal Ruh Kornelius ve ev halkının üzerine indiğinde, Petrus'un yanındaki Yahudiler kendi ana dillerinden başka dilde konuşan Yahudi olmayanları anlayabildiler. Kayıtlara göre Yahudiler onların bu dillerde “Tanrı’yı yücelttiklerini” duydular. Petrus daha sonra bu olayı kilise önderlerine bildirirken, “Ben konuşmaya başlayınca Kutsal Ruh, başlangıçta bizim üzerimize indiği gibi, onların da üzerine indi” (Elçilerin İşleri 11:15) demiştir.

Petrus burada açıkça Kornelius ve ailesinin Pentikost gününde öğrencilerle aynı şekilde dil armağanını aldıklarını söyler. Başka bir deyişle, daha önce bilmedikleri dilleri anlaşılabilir şekilde konuşuyorlardı.

Dillerle konuşmanın üçüncü ve son örneği Pavlus'un Efesli 12 öğrenciye vaaz verdiği zamandır. Elçilerin İşleri 19:6'da şöyle yazar: “Pavlus ellerini onların üzerine koyunca Kutsal Ruh üzerlerine indi ve bilmedikleri dillerle konuşup peygamberlik etmeye başladılar.”

Pavlus elçiler arasında en eğitimli ve en çok seyahat eden kişiydi ve birçok dil konuşuyordu (1. Korintliler 14:18). Kutsal Ruh bu 12 Efesli adamın üzerine geldiğinde, Pavlus onların yeni dillerde peygamberlik ettiklerini ya da vaaz ettiklerini fark etti. Büyük olasılıkla, Müjde'yi yaymak için pratik olacağından, Roma İmparatorluğu'nda yaygın olan dillerde konuşuyorlardı. Luka ilk iki örnekten farklı bir dil aldıklarını söylemiyor, bunun Pentikost'ta verilen aynı tür armağan olduğunu varsaymalıyız.

Dil armağanının Kutsal Ruh'un dökülmesiyle ilişkilendirildiği tek zamanın, birden fazla dil grubundan insanların bir araya toplandığı ve böylece iletişim engellerinin oluştuğu zamanlar olduğunu göreceksiniz.

Elçilerin İşleri 4. bölümde, 2. bölümde anlatılan deneyimin tekrarlandığına dikkat edin. Yer sarsılmış ve Kutsal Ruh'la dolmuşlardır, ancak yabancılar olmadığı için dil armağanı yoktur. Elçilerin İşleri 4:31 şöyle der: “Duaları bitince toplandıkları yer sarsıldı. Hepsi Kutsal Ruh'la doldular ve Tanrı'nın sözünü cesaretle duyurmaya devam ettiler.”

Kutsal Ruh'la vaftiz edilmenin amacı

mırıldanmak ya da anlaşılmaz sesler çıkarmak değil, vaaz etme gücüne sahip olmaktır.

Bu nedenle İsa şöyle demiştir: “Ama Kutsal Ruh üzerinize inince güç alacaksınız. Yeruşalim’de, bütün Yahudiye ve Samiriye’de ve dünyanın dört bucağında benim tanıklarım olacaksınız” (Elçilerin İşleri 1:8).

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM KORINT’E GÖNDERİLEN MESAJ

Pavlus’un yazdığı 14 Yeni Ahit kitabı arasında diller konusunu ele aldığı tek kitap 1. Korintliler’dir. Korint kilisesinin belli ki özel ve geçici bir sorunu vardı, çünkü Pavlus’un Korint’e yazdığı ikinci mektupta dillerden hiç söz edilmez.

Antik Korint kenti iki uluslararası limanıyla ünlüydü. Çünkü Korint kilisesi birçok farklı milletten insanın bir araya geldiği bir kaynaşma noktasıydı ve hizmetleri sık sık düzensiz ve akıl karıştırıcı bir hâl alıyordu. Belli ki üyelere bazılarının diğerlerinin bilmediği dillerde dua ediyor, tanıklık ediyor ya da vaaz veriyordu. Bu

nedence Pavlus, çoğunluğun bilmediği bir dilde konuştuklarında, tercüme edecek biri olmadığı sürece sessiz kalmalarını emretmiştir (1. Korintliler 14:28). Başka bir deyişle, dinleyicilerinizin anlayamayacağı bir dilde konuşmak pek de nazik bir davranış değildir. Elçinin şu açık ifadelerine kulak verin: “Şimdi kardeşlerim, yanınıza gelip dillerle konuşsam, ama size bir vahiy, bir bilgi, bir kehanet sözü ya da bir öğreti getirmesem, size ne yararım olur? Kaval ya da lir gibi ses veren cansız nesnelere bile değişik sesler çıkarmasa, kaval mı, lir mi çalındığını kim anlar? Borazan belirgin bir ses çıkarmasa, kim savaşa hazırlanır? Bunun gibi, siz de anlaşılır bir dil konuşmazsanız, söyledikleriniz nasıl anlaşılır? Havaya konuşmuş olursunuz! Ama inanlılar topluluğunda dillerle on bin söz söylemektense, başkalarını eğitmek için zihninden beş söz söylemeyi yeğlerim. Eğer bilinmeyen dillerle konuşulacaksa, iki ya da en çok üç kişi sırayla konuşsun, biri de söylenenleri çevirsin. Çeviri yapacak biri yoksa, bilmediği dilde konuşan, toplulukta sessiz kalsın, içinden Tanrı’yla konuşsun” (1. Korintliler 14:6-9, 19, 27, 28).

Bazı insanların bu pasajı alıp hizmet

sırasında boş sözler etmek için bir bahane olarak kullanması gerçekten şaşırtıcıdır! Pavlus'un Kutsal Yazılar boyunca verdiği tutarlı mesaj bunun tam tersidir. 1. Timoteos 6:20'de özellikle "kutsallıktan yoksun, boş sözlerden sakınmaktan" bahseder. Ve 2. Timoteos 2:16'da Pavlus bu öğüdü tekrarlar: "Bayağı, boş sözlerden sakın. Çünkü bunlara dalanlar tanrısızlıkta daha da ileri gidecekler." Başka bir deyişle, konuşma armağanının asıl amacı düşüncelerinizi iletmektir. Eğer orada bulunanlar iletişiminizi anlamıyorsa, o zaman sessiz kalın.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ACABA GÖKSEL DUA DİLİ Mİ?

Pek çok arkadaşım Elçilerin İşleri Kitabı'nda konuşulan dillerin normal dünya dilleri olduğu konusunda hemfikirdir. Ancak hemen ikinci bir armağanın daha olduğunu eklerler ki bu da göksel bir dua dilidir. Bu armağanın Kutsal Ruh'un "sözle anlatılamaz iniltilerini" (Romalıları 8:26) ifade etmek için olduğunu söylerler. Bunun

amacının şeytanın dualarımızı anlayamaması olduğunu söylerler. Ama hiçbir yerde dualarımızı şeytandan saklamamız gerektiği öğretilmemiştir. Şeytan Hıristiyanların dualarını duyduğunda ürperir!

Bu dua dili doktrini esas olarak Pavlus'un "Bilmediğim dille dua edersem ruhum dua eder, ama zihnimin buna katkısı olmaz" dediği 1. Korintliler 14:14'e dayanır.

Bunu, Pavlus Kutsal Ruh'ta dua ettiğinde, "göksel bir dil" kullandığı ve ne dua ettiğini kendisinin de bilmediği şeklinde yorumlarlar. Bu teori önemli bir soruyu gündeme getirir. Dua eden kişi duasının kabul edilip edilmediğini nasıl bilebilir?

Öyleyse Pavlus 1. Korintliler 14:14'te gerçekten ne demektedir? Bu ayetin anlaşılmasındaki sorun çoğunlukla çevirideki karmaşıklıktan kaynaklanmaktadır. Ayeti modern bir dille yeniden ifade edeyim: "Çevremdekilerin bilmediği bir dille dua edersem, Kutsal Ruh'la dua ediyordur, fakat dinleyenler için zihnimdeki düşüncelerimin katkısı olmayacaktır." Pavlus yüksek sesle dua ediyorsak, ya etrafımızdakilerin anlayabileceği şekilde dua etmemiz ya da sessiz kalmamız gerektiği

konusunda kararlıdır! Sonraki birkaç ayete dikkat edelim: “Öyleyse ne yapmalıyım? Ruhumla da zihnimle de dua edeceğim. Ruhumla da zihnimle de ilahi söyleyeceğim. Tanrı’yı yalnız ruhunla översen, yeni katılanlar senin ne söylediğini bilmediğinden, ettiğin minnet duasına nasıl “Amen!” desin?” (1. Korintliler 14:15, 16) Bu metne göre, anlamakla ilgili sorunu olan kimdir? Genellikle öğretildiği gibi konuşmacı değil, dinleyicidir. Eğer hiç bilmediğiniz bir dilde dua eden biriyle birlikte dua ettiyseniz, Pavlus’un duanın sonunda “Amen” (“kabul olsun” anlamında) demenin sizin için zor olduğunu söylerken ne demek istediğini bilirsiniz. Bir tercüman olmadan neye onay verdiğinizi bilemezsiniz. Belki de az önce şeytana dua etmiş bile olabilirsiniz!

Dillerde ya da yabancı dillerde konuşmanın amacının müjdeyi iletme ve böylece kiliseyi geliştirmek olduğu 1. Korintliler 14’ün bağlamında çok barizdir. Eğer dinleyiciler konuşulan dili anlamazlarsa, bilgilendirilemezler. Sonuç olarak, eğer bir tercüman yoksa, konuşmacı sadece havaya konuşmaktadır ve orada bulunanlar arasında ne söylendiğini bilen sadece Tanrı

ve o konuşmacının kendisidir. Sıklıkla yanlış alıntılanan 2. ayetin açık anlamı budur. “Bilmediği dilde konuşan, insanlarla değil, Tanrı’yla konuşur. Kimse onu anlamaz. O, ruhuyla sırlar söyler.”

Pavlus konuşulan dillerin dinleyenler tarafından anlaşılması gerektiğini, aksi takdirde müjdenin gizemlerini paylaşmak isteyen kişinin Tanrı ile kendisi arasında sessizce oturup düşünmesi gerektiğini bir kez daha vurgular. “Bunun gibi, siz de anlaşılır bir dil konuşmazsanız, söyledikleriniz nasıl anlaşılır? Havaya konuşmuş olursunuz!” “Çeviri yapacak biri yoksa, bilmediği dilde konuşan, toplulukta sessiz kalsın, içinden Tanrı’yla konuşsun” (9 ve 28. ayetler). Açıkça görüldüğü gibi, dillerin tüm amacı dil engellerini aşmak ve müjdeyi iletmektir!

Bazı kimseler, “Pavlus meleklerin dilleriyle konuştuğunu söylememiş miydi?” diye sormuşlardır.

Hayır. Pavlus şöyle demiştir: “İnsanların ve meleklerin diliyle konuşsam, ama ...” (1. Korintliler 13:1). Bu ayeti bağlamı içinde okursanız, “ama” sözcüğü ile birlikte cümledeki anlamının “öyle olsa bile” olduğunu görürsünüz. Örneğin, Pavlus 2.

ayette de şöyle demiştir: “... büyük inancım olsa, ama ...” Büyük inanca sahip değildi ve 3. ayet şunu ekler: “... bedenimi yakılmak üzere teslim etsem, ama ...” Pavlus yakılmamış, başı kesilmişti. Dolayısıyla Pavlus’un burada “ama” sözcüğünü cümlenin bağlamından yola çıkararak “öyle olsa bile” anlamında kullandığını görebiliriz’

BEŞİNCİ BÖLÜM DOĞRU ÖNCELİKLER

Gerçek dil armağanı da dâhil olmak üzere Kutsal Ruh’un tüm armağanlarının bugün kilise için gerekli ve mevcut olduğuna inanıyorum. Ancak Kutsal Yazılar bazı armağanların diğerlerinden daha önemli olduğunu ve en önemlilerine odaklanmamız gerektiğini öğretir. “Ama siz daha üstün armağanları gayretle isteyin. Şimdi size en iyi yolu göstereyim” (1. Korintliler 12:31).

Aslında Kutsal Kitap ruhsal armağanları sıraladığında, diller genellikle listenin en sonunda yer alır. “Tanrı kilisede ilkin elçileri, ikinci olarak peygamberleri, üçüncü olarak öğretmenleri,

sonra mucize yapanları, hastaları iyileştirme armağanlarına sahip olanları, başkalarına yardım edenleri, yönetme yeteneği olanları ve çeşitli dillerle konuşanları atadı” (1. Korintliler 12:28). “... peygamberlikte bulunan, dillerle konuşandan üstündür” (1. Korintliler 14:5).

Yine de kimi vaizler bu listeyi tersine çevirmiş ve dil armağanını vaazlarının ana vurgusu hâline getirmişlerdir. Dillerle konuşmayan bir Hıristiyan’ın ikinci sınıf bir vatandaş olduğunu düşünmemizi isterler. Ancak Pavlus farklı armağanların farklı kişilere verildiğini ve kimsenin tüm armağanlara sahip olmasının beklenemeyeceğini açıkça belirtir. Pavlus 1. Korintliler 12:29, 30’da şöyle sorular sorar: “Hepsi elçi mi? Hepsi peygamber mi? Hepsi öğretmen mi? Hepsi mucize yapar mı? Hepsinin hastaları iyileştirme armağanları var mı? Hepsi bilmediği dilleri konuşabilir mi? Hepsi bu dilleri çevirebilir mi?” Cevap ise kesinlikle HAYIR!

Kutsal Kitap şöyle der: “Ruh’un ürünüyse sevgi, sevinç, esenlik, sabır, şefkat, iyilik, bağlılık, yumuşak huyluluk ve özdenetimdir” (Galatyalılar 5:22, 23). Ancak aynı vaizler Ruh’un meyvesinin diller olduğuna ya da Kutsal Ruh’la dolan herkesin dillerle konuşacağına inanmamızı isterler. Ancak Kutsal Kitap’ta Tanrı’nın halkını

Ruh'la doldurduğu 50'den fazla örnekten sadece üçünde diller bu deneyimle bağlantılıdır.

Dahası, İsa bizim örneğimizdir. O, Kutsal Ruh'la dolu olmasına rağmen hiçbir zaman dillerle konuşmamıştır. Vaftizci Yahya “annesinin rahmindeyken Kutsal Ruh'la” (Luka 1:15) dolu idi, ama onun da dillerle konuştuğuna dair bir kayıt yoktur.

Yeni Ahit'teki 27 kitaptan sadece üçünde diller armağanına atıfta bulunulmuştur. Kutsal Kitap'ta yaklaşık 39 yazar vardır. Bu 39 yazarın sadece üçü —Luka, Pavlus ve Markos— diller konusundan bahsetmektedir. Başka bir deyişle, Tanrı'nın vurgu yaptığı yere biz de vurgu yapmalıyız.

ALTINCI BÖLÜM YARATICI TAKLİT

Gerçek dil armağanı müjdenin duyurulması için güçlü bir araçtır. Ancak unutmayın, şeytan Tanrı'nın her gerçeğinin bir taklidine sahiptir.

Glossolalia, çoğu kilisede bulunan popüler bir deneyimi tanımlamak için sıklıkla kullanılan bir sözcüktür. American Heritage Dictionary'de

şu şekilde tanımlanmaktadır: “uydurma ve anlamsız konuşma, özellikle trans hâli veya belirli şizofrenik sendromlarla ilişkili konuşma.”

Aynı sözlüğün dil için yaptığı tanımla karşılaştırmın: “İnsanların düşünce ve duygularını ifade etmek ve iletme amacıyla sesleri ve genellikle bu sesleri temsil eden yazılı sembolleri organize kombinasyonlar ve kalıplar hâlinde kullanması.” Hangi tanım olursa olsun, *glossolalia*’nın birbirinden kopuk sesleri bir dil değildir.

İnanın bana, bu uygulamaya pek çok kez şahit oldum. Eskiden katıldığım bir kilisede, papaz ve eşi bir “dil ekibi” idi. Her hafta papazın vaazının ortasında karısı ayağa fırlar, kollarını havaya kaldırır ve kendinden geçmiş bir şekilde konuşmaya başlardı. Ama hep aynı şeyi söylerdi.

“Handa kala şami, handa kala şami, handa kala şami...” Tekrar ve tekrar. Bu durum bende hemen şüphe uyandırdı çünkü İsa şöyle demişti: “Dua ettiğinizde, putperestler gibi boş sözler tekrarlayıp durmayın. ...” (Matta 6:7).

Bu her olduğunda, kadının kocası vaazı kesiyor ve sözde mesajı için belirsiz bir İngilizce çeviri yapıyordu. Genellikle “Efendimiz şöyle diyor” diye başlıyordu. Ancak kadının her seferinde “handa kala şami” sözlerini tekrarlamasına

rağmen, papazın bulanık yorumu her seferinde farklıydı ve bazen de söylenenden üç kat daha uzundu. Merak ederdim, eğer bu Tanrı'dan gelen bir mesajsa, neden bize ilk seferinde kendi dilimizde vermedi diye.

YEDİNCİ BÖLÜM VAFTİZ EDİLMİŞ PAGANİZM

Bu tür bir “dil ekibi” ile karşılaşmam bana çocukluğumda tarih kitaplarında okuduğum bazı şeyleri hatırlattı. Dillerin bu modern ortaya çıkışı köklerini Kutsal Kitap'ta değil, daha ziyade eski pagan spiritüel ritüellerinde bulur. M.Ö. altıncı yüzyılda Delfi Kâhini, Parnassos Dağı'nın eteklerine yakın bir yerde inşa edilmiş bir tapınakta bulunuyordu. Delfi aynı zamanda şarap, bereket ve şehvetli dansla ilişkilendirilen tanrı Diyonisos ve müziğin baş tanrıçaları olan dokuz kişiden oluşan musalar/müzler (ilham perileri) için de kutsaldı.

Neşeli müzikler çalınırken, baş rahibe Pythia (Delfi Kâhini) sarhoş edici buharları soluyarak çılgınca bir transa geçer ve

ardından da gevezelik etmeye başladılar. Rahibenin mırıldandığı tuhaf sesler daha sonra genellikle ayet şeklinde konuşan bir rahip tarafından yorumlanırdı. Rahibenin söyledikleri Apollo'nun sözleri olarak kabul edilirdi, ancak mesajlar o kadar belirsiz olurdu ki nadiren yanlış oldukları kanıtlanabilirdi.¹

New Mexico'da Amerikan yerlileriyle birlikte yaşarken benzer bir ritüele birkaç kez tanık oldum. Kızılderililer halüsinojenik peyote kaktüsü yedikten sonra bir daire şeklinde oturup saatlerce ilahi söyler ve davul çalarlardı. Çok geçmeden, birkaç kişi kendilerine işkence eden görümleri deneyimledikçe spazmik bir şekilde homurdanmaya başladılar. Günümüzdeki popüler kiliseler Amerikan yerlileri arasında açık ara en revaçta olanlarıdır çünkü bu kiliseler onların eski dinlerinden çok kolay ve doğal bir geçiş sağlamaktadır.

Birçok putperest Afrika kabilesinde insanlar tanrılarının kutsamasını isterken bir tavuk ya da keçi kurban eder ve ardından uzun saatler boyunca bir ateşin etrafında dans ederek davulun hipnotik ritmiyle şarkılar söylerlerdi. Sonunda bazı insanlar tanrıları tarafından ele geçirilir ve ruhlar dünyasının

ürkütücü dillerini konuşmaya başladılar. Ardından yerel cadı doktoru ya da rahip bu mesajları tercüme ederdi. Bu ritüel bugün hâlâ Batı Hint Adaları'ndaki Vudu (Voodoo) Katolikleri arasında uygulanmaktadır.

Bu pagan uygulama ilk olarak 1800'lerin başında Kuzey Amerika Hıristiyan kiliselerine girmiştir. Amerika'ya getirilen ve Hıristiyanlığı kabul etmeye zorlanan Afrikalı kölelerin çoğu Kutsal Kitap'ı kendi başlarına okuyamıyordu. Afrika'daki çeşitli kabilelerden gelmelerine rağmen, çoğu kabilenin ortak bir uygulaması, “ruhu ele geçirilmiş” kişinin mırıldandığı “Ruh Dansları” idi.

Köleler bunu yanlış bir şekilde Hıristiyanlığın “dil armağanı” ile ilişkilendirdiler ve toplantılarına bunun değiştirilmiş bir versiyonunu dâhil etmeye başladılar. Ağır ritmik müziğin eşlik ettiği bu delicesine olan ayinler ilk başta sadece Güney'de yayılmaya başladı ve katılımcılarla ana akım mezhepler tarafından “Kutsal Silindirler” olarak dalga geçildi. Hatta bazı katılımcılar “ruha” sahip olduklarını kanıtlamak için transa geçtikleri sırada zehirli yılanları tutacak kadar ileri gittiler. (Bu,

Pavlus'un kazara bir yılan tarafından ısırıldığı ancak zehirden zarar görmediği zamana atıfta bulunarak "yılanları elleriyle tutacaklar" diye yazan Markos 16:18'in yanlış bir şekilde ele alınmasıydı (Bkz. Elçilerin İşleri 28:3-6). İnsanların Kutsal Ruh'a sahip olduklarını kanıtlamak için ölümcül yılanları avlamaları ve ellerinde taşımaları aslında Tanrı'ya meydan okumaktır!

Pentikostal hareketin beyaz Amerikalılar arasında ulusal çapta yayılması 1906 yılında Los Angeles'ta Azusa Caddesi'ndeki Apostolik İnanç Müjdesi Misyonu'nda başladı. Lider, William Seymour adında siyahi eski bir kutsal vaizdi. O zamandan beri liderler bu öğretileri geliştirmeye ve diğer ana akım Hıristiyanlar için daha çekici ve kabul edilebilir hâle getirmeyi sürdürdüler.

"Daha sonra 1960'larda bu karizmatik akım geleneksel mezhepler içinde de taraftar bulmaya başladı. Bu hareket o tarihten itibaren hızla büyümeye devam etti ve bugün dünya genelinde Protestan ve Katolik kiliselerinde birkaç milyon üyeye ulaştı."²

Glossolalia'yı uygulayan tüm pagan dinlerinde müziğin oynadığı mühim role dikkat etmek önemlidir. Bu taklit dil

armağanı ilk olarak “vaftiz edilmiş” pagan müziği ve tapınma stilleri aracılığıyla ana akım kiliselerde kendine yer bulmuştur. Baskın, tekrarlayan ritimler ve senkopik vuruşlar yüksek muhakeme güçlerini etkisiz hâle getirir ve bilinçaltını hipnotik bir duruma sokar. Bu savunmasız durumda, coşkulu sözlerin sahibi olan ruh kolayca erişim imkânı bulur.

Şimdi şeytan bu taklit dil armağanını bir Truva atı gibi kullanarak Hıristiyan kiliselerine pagan tapınma tarzlarını korkutucu bir başarıyla sokmaktadır. Şeytan Hıristiyanların dikkatini inançlarından hissiyatlarına kaydırmak istemektedir. Bu kiliselerden bazıları Kutsal Kitap’ın eski bir mektup olduğunu ve diller aracılığıyla gelen mesajların Kutsal Ruh’un yeni vahiyleri olduğunu ve bu nedenle daha güvenilir olduğunu söyleyecek kadar ileri gitmektedir.

Böylece sahne şeytanın son gösterisi için hazır hâle gelmiştir!

SEKİZİNCİ BÖLÜM TANRI’NIN KUTSAL RUHU BİZİ NASIL ETKİLER

“**R**uhta katledilen” bir kişinin Ryere düşmesi, yuvarlanması ve mırıldanması gerektiği düşüncesi Kutsal Ruh’a hakarettir. Tanrı’nın bize Kendi Ruhunu vermesinin nedeni, içimizde Kendi suretini yeniden canlandırmaktır; tüm saygınlığımızı ve öz denetimimizi elimizden almak değil!

Karmel Dağı’nda Baal’in pagan peygamberleri sunağın üzerine atlayıp bağırıp sızlandılar. Bu peygamberler kehanetlerde bulundular ve kendilerini kestiler. Buna karşılık İlyas sessizce diz çöktü ve basit bir dua etti (1. Krallar 18:17-46).

“Çünkü Tanrı karışıklık değil, esenlik Tanrısı’dır. ...” (1. Korintliler 14:33). Eğer Tanrı bundan mesul değilse, o zaman kim mesuldür?

Kutsal Ruh’u aldığımız zaman kontrolü kaybettiğimiz yönündeki görüş Kutsal Yazılar’la tutarlı değildir.

“Peygamberlerin ruhları peygamberlerin denetimi altındadır” (1. Korintliler 14:32).

İşte başka bir örnek. İsa deniz kıyısında cin çarpmış, çılgına dönmüş bir adamı kurtardıktan sonra, iyileşen adam “giyinmiş ve akli başına gelmiş olarak İsa’nın ayakları dibinde oturmuş” (Luka 8:35) hâlde görülmüştür. Tanrı’nın daveti şudur: “... Gelin, şimdi davamızı görelim(/mantık yürütelim). ...” (Yeşaya 1:18). Tanrı buradaki ayette aklımızı kullanmamızı istemektedir.

Bu çalışmayı okuyan bazıları hiç kuşkusuz şöyle düşünüyor: “Bunları söylemeye nasıl cüret edersin? Ben yıllardır dillerde konuşuyorum ve bunun Tanrı’dan geldiğini biliyorum!” Hıristiyanlar olarak, vardığımız sonuçları asla hissettiklerimize dayandırmamalıyız. Ne de olsa şeytan kendimizi iyi hissetmemizi sağlayabilir. Bunun yerine, inançlarımızı Tanrı’nın kesin Sözü’ne dayandırmalıyız.

Bir arkadaşım sık sık dillerde konuşan ve popüler olan bir kilisenin üyelerinden biriydi. O bunları incelediğinde, bu “armağanın” doğru ruhtan gelip gelmediğini sorgulamaya başladı. Bu yüzden içtenlikle dua etti ve şöyle dedi: “Tanrım, eğer bu Senin isteğin değilse ve ben gerçek dil armağanını deneyimlemiyorsam, o zaman lütfen bunu

benden al!” Bana o günden sonra *glossolalia* deneyiminin bir daha asla geri gelmediğini söyledi. Gerçek bir Hıristiyan, diğer Hıristiyanlar arasında ne kadar popüler, kabul görmüş ya da sevilen bir uygulama olursa olsun, Tanrı'nın iradesi uğruna her türlü değerli görüş ve uygulamadan vazgeçmeye ve şüpheli olabilecek her türlü uygulamayı terk etmeye istekli olmalıdır. İnsanlar arasında çok saygın olan ama Tanrı'nın gözünde iğrenç olan bazı şeyler vardır (Luka 16:15).

DOKUZUNCU BÖLÜM BABİL'DE BOŞ SÖZLER

Dil konusunu anlamak bugün bizim için neden bu kadar önemli? Modern pek çok hareketin Kutsal Kitap kehanetlerinde önceden bildirilmiş olduğuna inanıyorum.

Vahiy 18. bölüm bize şöyle der: “Melek gür bir sesle bağırdı: ‘Yıkıldı! Büyük Babil yıkıldı!’ ... Gökten başka bir ses işittim: ‘Ey halkım!’ diyordu. ‘Onun günahlarına ortak olmamak, uğradığı belalara uğramamak için

çık oradan!’” (2 ve 4. ayetler)

Babil kulesindeki antik Babil’in temel özelliklerinden birinin dillerin karışması olduğunu hatırlamalıyız (Yaratılış 11:7-9). Vahiy Kitabı bize son günlerde Tanrı’nın halkının Babil’den ve onun kafa karıştırıcı sahte din sistemlerinden dışarı çağrılacağını söyler.

“Bundan sonra ejderhanın ağzından, canavarın ağzından ve sahte peygamberin ağzından kurbağaya benzer üç kötü ruhun çıktığını gördüm” (Vahiy 16:13). “Ağızdan çıkmak” ifadesi konuşmayı temsil eder ve lütfen bir kurbağanın ana silahının onun dili olduğu gerçeğini gözden kaçırmayın. Temiz olmayan diller mi? Muhtemelen Tanrı bize bir şey söylemeye çalışıyor. Babil’deki dil karmaşasının Kutsal Ruh’un bir kutsaması değil, isyanları nedeniyle bir lanet olduğunu hatırlayın. Aslında, modern İngilizcedeki “boş sözler” anlamına gelen “babbling” sözcüğünü eski Babil’in öyküsünden alıyoruz. Pentikost’ta, başkalarının müjdeyi anlayabilmesi için Babil’in laneti tersine çevrildi.

ONUNCU BÖLÜM İTAATKÂRLARA VERİLMİŞTİR

Dillerde konuştuklarını söyleyen insanlarla tanıştım; ancak onlar bir ellerinde sigara, öteki ellerinde bir kutu bira tutuyorlardı. Şimdi bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Kutsal Ruh'un bu en değerli armağanını almak için bazı temel gereklilikler vardır.

İsa şöyle der: “Beni seviyorsanız, buyruklarımı yerine getirirsiniz. Ben de Baba'dan dileyeceğim. O sonsuza dek sizinle birlikte olsun diye size başka bir Yardımcı, Gerçeğin Ruhu'nu verecek...” (Yuhanna 14:15-17).

“Biz, Tanrı'nın kendi sözünü dinleyenlere verdiği Kutsal Ruh'la birlikte bu olayların tanıklarımız” (Elçilerin İşleri 5:32).

Birkaç yıl önce birkaç ünlü TV müjdecisi düşüşe geçti. Hepsi Kutsal Ruh'la dolu olduklarını ve dil armağanına sahip olduklarını iddia ediyorlardı. Ama büyük bir ahlâk dışı itaatsizlik içinde yaşıyorlardı. Televizyonda dillerle konuşuyor, sonra da tavizkâr bir yaşam sürmek için oradan ayrılıyorlardı. Doğru olmayan bir şeyler vardı. Bu adamlar aynı zamanda şunu merak etmeme neden oldu: “Eğer bu gerçek bir dil armağanıysa, o zaman neden bu müjdeciler denizaşırı ülkelerde

vaaz verirken kendileri için tercüme yapacak bir tercüman ordusuna ihtiyaç duyuyorlar?”

Tanrı Kutsal Ruh'u neden verir? “Ama Kutsal Ruh üzerinize inince güç alacaksınız. ... ve dünyanın dört bucağında benim tanıklarım olacaksınız” (Elçilerin İşleri 1:8). Tanrı bize Kutsal Ruh'u boş sözler söylememiz için değil, tanıklık etmemiz için güç olarak verir!

Kutsal Ruh'un gerçek armağanını nasıl alabiliriz? Tanrı'ya tamamen teslim olalım, başkalarını bağışlamaya istekli olalım, O'na itaat edelim ve isteyelim. Luka 11:13 şöyle der: “Sizler kötü yürekli olduğunuz hâlde çocuklarınıza güzel armağanlar vermeyi biliyorsanız, gökteki Baba'nın, kendisinden dileyenlere Kutsal Ruh'u vereceği çok daha kesin değil mi?”

1. The Concise Columbia Encyclopedia and Compton's Interactive Encyclopedia, under the entry “Delphi.”

2. Compton's Interactive Encyclopedia, under the entry “Pentecostals.”

AmazingBibleStudies.com
adresindeki ÜCRETSİZ
Kutsal Kitap Çalışması
kursumuzu kaçırmayın

Bugün kaydolun!

Post Box 1058

Roseville, CA 95746-8058

www.AmazingFacts.org

www.AmazingFactsTürkiye.com